

und Commentar.“ — Jako interesantno razpravo obséza poročilo c. kr. velike realke v Gorici. Tu nam direktor E. Schreiber podaja zgodovino goriške realke od l. 1861—1885., v kateri pripoveduje, kako se je ta zavod ustanovil pred petindvajsetimi leti, kakšna mu je bila ves ta čas učna osnova, po imeni navaja vse učitelje, ki so kedaj služili na ti realki in pripoveduje, kaj so učili, kaj znanstvenega spisali, in napósled po imeni, domovini, narodnosti in napredku našteva vseh 1867 dijakov, ki so se učili na goriški realki od njé početka do danes. — Ako omenimo še to, da je naš rojak g. prof. F. Borštnik v programu c. kr. gimnazije v Dubrovniku priobčil korenito razpravo „Pedagogičko razmišljanje“ in Slovenec g. profesor Janez Benigar v poročilu kr. vélike gimnazije v Zagrebu spisal „Osnutak i razvitak physicalnoga cabinetu na kr. gimnasiji zagrebačkoj od godine 1850/1 do godine 1884.“ — povedali smo vse, kar se v znanstvenem oziru za naše bralce nabaja znamenitega v letošnjih poročilih naših srednjih šol.

Wolfov slovar. Urejevanje Wolfovega slov.-nemškega slovarja se nadaljuje v započetem tiru. Gosp. prof. Pleteršnik je dognal delo do črke M, uredivši v juliji črko L do konca. Sedaj urejuje g. profesor črko O; črki M in N pa sta prevzela v delo dva pomočnika, kojih dokončano delo hoče g. profesor konečno še sam pregledati in prirediti tako, da se ne bode kazila jednota vsega dela. Urejevanje bi šlo pač že hitreje od rok, ko bi gradivo ne bilo toli množao zbrano, nego bolj previdno izbrano, ne preobloženo s samodelski skovanim blagom, nego bogato na samoraslih besedah iz naroda. — Vsakdo, ki ima torej priliko živeti med narodom in opazovati narodovo govorico in njega izvirne izraze, bode g. uredniku prav ustregel, ako mu priobči kako zbirko pristnih slovenskih izrazov — umeva se samo po sebi, da takih, ki bi utegnili biti še nepoznani. —r.

Jurija Šubica slike za novi deželni muzej so došle že pred delj časom iz Pariza v Ljubljano in kakor čujemo, bodo še ta mesec pritrjene na svoj prostor nad stopnicami, ki vodijo v prvo nadstropje muzealne palače. Sedaj so bile začasno izpostavljene v jedni vélicih dvoran novega poslopja, kjer si jih je mogel ogledati vsak prijatelj domače umetnosti. G. Jurij Šubic je imel nalogo, da nam predstavi v štirih slikah zgodovino, starinstvo, umetnost in prirodopisje. Slikar nam jih predočuje z alegoričnimi ženskimi podobami, ki se prosto dvigajo v sinjem zraku. Zgodovina je lepo žensko bitje, kateremu odeva telo rumenkast plašč. Glavo ima ovenčano z zelenim vencem, v roki pa drži staro knjigo, v katero zapisuje dela človeška. Truplo je obrneno stráni od gledalca ter jadra z belimi perutimi od nas tja v nepoznani svet, v megleno bodočnost. Z glavo pa se ozira nazaj, kakor bi hotela še jeden pogled narediti na sedanost, na prošlost. Jedenkrat še — in potem odpluje dalje, ter zapiše v knjigo minule zgodbe rodu človeškega . . . Pod knjigo je razprostrta ptica sova — znani atribut zgodovinske muze. Spremlja jo tudi genij, ki s trombo oglašá svetu dela minulih dnij. — Umetnost, predmet drugi sliki, predstavlja nam kvišku se vzdigujoča ženska podoba; z belimi perutimi pluje navzgor, hiteča za visokim idealom. V desni roki dviga lavorov venec in nad glavo se ji sveti zvezda modrosti. Leva roka drži liro. Genij, plavajoč ji na strani, nosi pa znamenja plastičnih umetnostij, kiparstva in slikarstva. — Starinstvo je upodobljeno na tretji sliki. Zopet ženska podoba, ki je obrnena proti gledalcu. V jedni roki ima grško vazo, v drugi pa dviga z roko podobo egiptovskega boga. Zlatolasi genij drži zvezek starih pergamenov ter jih prebira, kažoč gledalcu kodrasto svoje teme. — Prirodopisje, mlada, krasna ženska, stopa iz modrega neba opazovatelju nasproti. Telo ji je vitko, hoja